

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

ESTACIÓ BORRASCOSA?

ALLAT y silenciós comensa l' istiu. Y no obstant lo Brusí deya aquest dia que l' estació que are s' inaugura sembla que será borrascosa, y hém de confessar que 'l Brusí té molt bona orella.

Los homes polítics los uns se 'n van de Madrit fugint de la calor. Altres que no 'ls hi fa res acalorar-se, s' hi quedan.

Y en Cánovas rihent y aconsellant á tots que prenguin banys d' aygua freds per temperar la sanch... y sobre tot que prenguin moltes horxatas.

Hem de dir la veritat: si aquest Cánovas sapigués emplear en favor del país y de la llibertat aquest talent y aquesta picardia que té per aguantarse dalt del candeler, no tindriam més remey, com á enemichs leals, de regoneixer qu' es un gran home.

Are succeheix un' altra cosa: lo veyém gran entre mitj de las petitesas: y no es que ho siga, ho sembla no més. ¡Son tant petitesas las cosas que l' ocupan!

Are com are no té més que una política: evitar que pujin, y ja veurán si es capás d' allargarse porque no hi arribin.

Ultimament quan se sentia flach, y rebia las castanyas del un y del altre, vá procurarse dos crossas per poder caminar ab algun desembrás.

Lo Senat vá fabricar hi una ab lo vot de confiança, y 'l Congrés vá fabricar hi un' altre pel mateix sistema.

Y una vegada vá tenir lo punt d' apoyo, tot lo demés vá ser joch de pocas taulas.

«Que 'l Senat, vá dir, aprobi á pás de carga totas las lleys pendants: que treballi de nit y de dia si es necessari; sortimne aviat.»

Y 'l Senat treballava á préu fet, ab febre, ab deliri, per treure al mónstruo de apuros.

Pero á pesar de tót quedava un dia en blanch.

Era un dia en que l' atmósfera estava carregada: los diputats de l' oposició trinavan, y volian fer la despedida, de manera que 'l coix se 'n hagués ressentit á pesar de las crossas.

Un dia no més; pero per realisar certs projectes molts cops ab un dia n' hi ha prou.

Vá arribar l' hora de la sessió: los banchs de l' esquerra ván omplirse; pero als de la dreta no vá compareixehi ningú. Tots los diputats del govern ván fugir d' estudi; ni un sol vá presentarse al seu puesto: tots varen fer campana.

Y 'l president del Congrés vá dir:

«No haventhi número suficient de diputats, s' aixeca la sessió.»

¿Han vist may una treta semblant? Aixís se respecta á sí mateixa la representació de la majoria del país, posada al servey de 'n Cánovas!

No hi quedava més que 'l dia següent; pero l' endemá en Cánovas compareixia al Congrés ab un paperet á las mans, alegre y satisfet y desafiant ab la riatlla als seus adversaris.

—No hi ha paraula sino sobre l' acta, digué 'l president.

Y sobre l' acta parlá en Rico, y més tart en Carvajal.

—Mal ha fet lo Sr. Rico, digué, afirmant que la majoria ahir no vá cumplir ab lo seu deber: la majoria vá cumplirlo: lo seu deber consistia en atendre las órdenes del Ministre de la Governació. (Rumors y cops de campana.)

—Sa senyoria, anyadeix en Carvajal, no pot privarme del us de la paraula sense cometre un atropello. Lo menospreci atentatori als drets del diputat y la farsa grossera y burlesca que aquí....

No vá poder parlar més lo diputat demócrata: lo president ab la campaneta y 'ls amichs d' en Cánovas cridant y 'l mateix Cánovas donant un cop de puny sobre 'l pupitre, varen ofegarli la véu.

En Cánovas pujá amatent á la tribuna y llegí 'l decret suspnent las sessions.

Aquestas son las rahons de la gent conservadora. Una véu vá cridar «Abaix lo govern!». Y res més.

Després las esperansas que s' albergavan dintre de las cámaras ván pendre vol cap á la Plassa de Orient.

En Martinez Campos, l' Alonso Martinez, fins en Sagasta ván fer certas visitas de las quals vá parlar-se molt, assecant més y més la gola dels pobres fusionistas, sense un ministerial compassiu que 'ls oferís un vás d' aygua ab quatre gotetas d' elxir del presupuesto, qu' es un calmant maravilós per certas febras agudas.

Res: ¡ni un consol, ni una esperansa!

Dante, lo gran poeta florentí, vá descriure en la primera part de la *Divina comedia*, las penas que 'ls pecadors sofreixen al Infern, penas terribles y horrorosas, segons la magnitud dels seus crims.

Avuy que per alguns l' infern es á la terra, si vivés lo gran poeta, de segur qu' escriuria ab la seva ploma privilegiada la *Humana comedia*, y que nosaltres ab molt gust l' acompanyariam á través de son fantástich viatge.

Lo poeta dels torments pintaria 'ls que sofreixen aquells que búscan lo poder sense conseguirlo, invocant lo nom de una llibertat qu' ells mateixos ván bastardejar y tirar per portas: pintaria l' abrásteril que 's donan los que á últims del any '74 governavan y van caure y aquells que ván tirarlos á terra: pintaria las sevas pelegrinacions á las palpentas, las sevas relliscadas, las sevas caygudas... y 'ls imprimiria al front aquell retol fatídich:

«Deixén tota mena d' esperansas.»

L' únich que no sè, es si 'l Dante sentiria rumors subterranis, y si diria com en Brusí:—«Aquest istiu será molt borrascós.»

Lo Dante seria periodista d' oposició, y avans de tot no voldria comprometre's.

P. K.

Fransa ván treyent als jesuitas y demés corporacions religiosas no autorizadas. Tot alló que deyan que succehiria contra la República s' ha quedat dintre del armari dels desitjos.

Los telégramas del Brusí asseguran que una multitud inmensa estava presenciando l' expulsión, contemplant ab molta simpatía com se n' anavan.

Naturalment. Si 'ls treyan d' Espanya jo també 'ls veuria marxar ab molta simpatía; pero, ¡ab molta!

Alguns magistrats francesos avans de cumplir las órdenes del govern francés respecte dels jesuitas han presentat la dimissió.

Allá á Fransa 'l govern republicá respectava fins al extrém la inamovilitat judicial... y ja que 'ls magistrats reaccionaris presentan la dimissió, lo govern l' ha admesa y molt content.

Ab un tiro ha mort dos pardals.

Una afirmació de un periódich ministerial:

«Com més vá es més unánime l' esperit de las provincias en favor del govern, porque 'l govern, siga com vulga, 'ls hi dona l' ordre.»

Jo no sè si 'ls dona l' ordre d' anarse'n á fregar.

Un recort:

Governava en Gonzalez Brabo avans de la Revolució, y en Cánovas qu' era diputat, l' hi feya la guerra.

Lo dia 12 de abril de 1867, vá pronunciar un discurs exclamant:

«Vosaltres teniu un ordre qu' es més car que 'l desordre.»

Un periódich ha relatat un d' aquests dias la següent anécdota:

Era 'l mes de Juriol de 1854: lo poble de Madrit se batia pels carrers al crit de ¡visca la llibertat! En lo carrer de Jacometrezo la lluyta era viva y sostinguda.

Dintre de una casa de aquest carrer hi havia una reunió de periodistas escribint un manifest. D' emtant en tant ne sortia un de jove per enterarse del

estat de la lluyta... Aquest vejà á un país que tot sol fins llavors havia resistit a la tropa.

—Tens cartutxos? l' hi pregunta.

—Se m' acaban, respongué.

—Donchs té.

Y n' hi tirá quatre paquets.

Aquest jove, pòchs dias després redactava un famós manifest y més tart, olvidantse del seu origen polítich, era un verdader dictador. ¿Quí es aquest jove?

A veure, Sr. Cánovas: ¿nos dona permís per anomenarlo?

Després de donar la rahó á n' en Perez Cossío, sacrificantli hi nada ménos que 'l general Prendergast, lo Govern vá concedirli la direcció general de beneficencia.

Es una sort la de certs homes!

Al venir á Barcelona D. Leandro vá trobar calenta encare la cadira pel Sr. Aldecoa.

Y al anar á Beneficencia, com que aquest càrrech are l' ocupa 'l mateix Aldecoa, podrá dir en Perez Cossío:

—Aquesta virtut ja la conech.

Com saben la senmana passada en Fontrodona vá derrotar al arcalde.

Donchs en la senmana present l' arcalde ha derrotat á n' en Fontrodona.

Donde las dan las toman. Igual que á Madrid: lo cap y 'l brás del Ajuntament s' han barallat.

Lo que son las cosas.... dels ministerials!

¿Se'n recordan? Quan després de l' arribada de 'n Martínez Campos varen tornar á alsarse partidas á Cuba, deyan:

«Aixó no es res: mitja dotzena de perdularis que no se sostindrán quatre dias.»

Y no obstant s' acaba aquesta insurrecció, y 'l mateix govern comensa á donarse incens, calificant la cosa de portentosa... y casi de miracle.

Sembla impossible que fassa aquestes extremitats, per mitja dotzena de perdularis!

A Milán s' está celebrant la vista del Toisson.

Boet está explicant tot lo que sab sobre 'l Terso, y jo 'ls asseguro qu' es curiós. Travessuras de collegial mal educat, empaltadas ab rebrots de tronera.

Figúrinse un príncep que del Toisson ne diu: «'l as d'oros» y que fent xistes ab aquesta paraula, exclama:—Nada, nada: jo vull véndre'm l' as d'oros del meu oncle.»

Un home sense conciencia, que 's passeja per Austria é Italia y entra á París donant lo brás á una corista de teatros.

Que per fer diners se vén una joia de familia, y després diu que l' hi han robada.

Que permét que agafin á una pobra cambrera de la fonda, y després exclama:—«¿Qué l' hi fá á una cambrera dos ó tres dias de presó, si al cap de vall la deixarán anar? Un fulano vá inventar las cartas per entretenir á Carlos VII de Fransa qu' estava locat; y Déu ha inventat als homes per entretenir als reys.»

Tot aixó y molt més ha declarat en Boet fins are, citant al rey de las d'oros perque anés á desmentirli cara á cara.

Y 'l Terso com si tal cosa, no ha comparegut á la vista.

Qui sap si es vritat alló de qui calla otorga.

A pesar de tot, fins are resulta que tant res de bó es en Boet com lo Terso.

Si 'l Terso es tot lo que en Boet suposa, que jo 'u crech molt bé ¿volen dirme perqué 'l seguia y l' hi feya de secretari?

La trastada que are l' hi ha jugat, francament, la té molt merescuda.

Lo govern no vá permetre que 'l cadaver del conegut y malaguanyant demócrata Fernández de los Rios, passés pels carrers de Madrid.

¿Quí sab! Potser en Cánovas fá com la quitxalla. Té per que 'ls morts ressucitin, l' hi estirin los peus y 'l tregan del poder.

Cartas de la senmana.—De Sant Vicens de Castellet nos escriuhen dihetnos, que una d' aquestas nits vá sortir una sombra que feya uns crits molt tristos, y que per últim vá refugiarse dintre 'del cementiri. Se jcreyan los llanuts que aquest 'sombra era l' animeta de una dona protestant, qu' estava en pena. Un altre dia vá veure's un llum dintre del cementiri: l' agutzil avisá al Jutje, y tirant tiros se 'n anaren tots dos al camp de la quietut. Aquella llum no era cap ánima, sino un gresol plé d' oli y ab un blé com lo dit. Després vá descu-

brirse que aquella sombra que avants havia sortit era un gos afamat que corria per aquells voltants.

A Manlleú lo rector vá predicar contra 'ls teatros, empleant un llenguatge tant vulgar y emittint unas ideas tant descarnadas, que 'l rubor vá muntar á las galdas de moltas noyas. Senyor rector: si al teatro 's deya la meytat de lo que vá dir vosté, s' haurian de privar las comedias per atentatorias á la moral y á las bonas costums.

Lo vicari de Sant Llorens de Morunys ha predicat contra la Campana de Gracia, dihent qu' era la Campana de la Desgracia. Verdaderament entre 'ls que viuhen á expensas de la llana del próxim, més de una desgracia ha fet lo nostre períodich.

A Camarassa (Provincia de Lleyda) lo rector vá fer més: vá aconsellar als seus feligresos que anessin á fer esquellots á tots los vehins que sapiguessin que tenen la Campana. Un concell al Sr. rector: si volen fer esquellots envihin á buscar La Esquilla de la torratxa, que també la publiquem nosaltres.

LA TORNADA DEL DIPUTAT.

Quan las Corts sas portas tancan y se sua dia y nit, los diputats s' entrebancan per fugir lluny de Madrid.

Ara 'l nostre vé á aquest poble per parlar als seus electors: es un home digne y noble, dels més bons entre 'ls millors.

Diu que ja es aquí á la vora tant alegre y tant cabal; aném tots cantant á l' hora á esperarlo á n' al portal.

—¿Dèn lo guar! ¡Ben vingut sia!

Cap al últim lo veyém.

¡Ay, que gras! ¡quina panxassa!

¿Com aném?

—Molt rebè: veig que 'l districte no perdrá may sa bondat, sempre dócil, sempre adicte;

bè, fills meus, m' hèn agradat.

D' aquest modo es com Espanya

anirà per bons camins:

estimén qui no 'us eeganya

y aborriu qui va ab mals fins.

Tambè jo m' en recordava

de vosaltres molts moments,

quan allá á la Cort m' estava

defensant los nostres bens.

—Y aquell pont que va prometre'ns

¿no se sab quant lo tindrem?

—¡Ah! ¡aquell pont? No anéu depressa,

Ja veurem.

A Madrid tot bull, tot crema;

la opinió 's vá carregant,

y 'l govern comensa á tema

que 'l enviém al botavant.

Be n'apura de recursos!

més no pot surtirne bè:

tant sols jo hi fet déu discursos

per probar que no 'ns convè.

—¿Y aquell tros de carretera?

Ja fa temps que l' esperém!

—Es vritat; ja no hi pensava.

Ja veurem.

Donchs, com deya, la campanya

marxa ab molta activitat;

tot hom diu, y no s' enganya

que 'l govern está encallat!

Si veyéssiu lo xibarrí

que movém allá á Madrid;

sembla una festa de harri,

tot lo poble está aturidit.

No s' ha vist may en la vida

un espectacle més gran.

¡Cal! Si á mí 'm sembla mentida

que 'l govern s' aguantí tant.

—¿Y 'l canal per regar l' horta?

Tots nosaltres hi confiem.

—Calma, calma: no l' olvido.

Ja veurem.

Pe'l demés, tot marxa en popa;

sense obstacles avansém,

tot Espanya, tot Europa

reconeix que guanyarem.

Quan arribi la victoria

ja 'ns venrem pujar pe'ls alts.

¡Quina ditxa! ¡quina gloria!

Hém de fernos inmortal.

Lo qu' es de mí us asseguro

que no m' vull contentá ab poch:

jo no callo ni m' aturo

fins que 'm donguin un bon lloch.

—Está bè; pero ¿y nosaltres?

¿de quin modo menjarém?

—¡Ay, fillets! Ara tinch gana.

¡Ja veurem!

C. GUMÁ.

Las honradas massas carlistas secundan al Sr. Cánovas, com es de esperar, y 's presenta una crisis, l' hi recomaném lo següent ministeri:

Gobernació: Cucala.—Gracia y Justicia: Capellá de Flix.—Fomento: Caga-rehims.—Estat: Soliva.—Guerra: Savalls.—Marina: Nas-ratat.—Hisenda: Trist-any. Son los més honrats de las massas.

—Per are 'ls ministerials, deya un canovista, cantém lo trágala á las oposicions.

—No es cert, responia un fusionista; no cantém lo trágala, sino 'l traguém.

Ha sigut nombrat escarceller de Murcia un subjecte que havia estat vuit anys á presiri per roho. Es la gran manera de que 'ls presos estigan á la presó: donantlos un empleo.

Are si que diu que s' ha acabat de debò. ¿No saben qu' es lo que s' ha acabat?

La guerra de Cuba. Y 'l govern tot inflat y satisfet, exclama: «Aquesta vegada l' hem acabada nosaltres, sense condicions.»

S' ha acabat la guerra de Cuba y ha comensat la guerra contra 'l general Martínez Campos.

Aquesta paraula sense condicions es una bomba carregada de metralla.

Ha debutat al teatro Espanyol lo célebre artista Benedetti. Aquest Sr. se fica várias espasas á la boca y se las empassa.

Es de la corda de 'n Cánovas, que dias endarrera vá empassarse l' espasa del general Prendergast.

Los períodichs carlistas, inclús *El Correo catalan*, van protestar contra las paraulas de 'n Pidal impetrant l' auxili de las honradas massas carlistas, á favor del govern.

Ja 'u veuhen, si está degenerat en Cánovas!... Ni 'ls carlins volen aprofitarlo!

En Posada Herrera, l' Alonso Martínez, en Martínez Campos, tots los fusionistas més caracterisats surten á pendre banys.

Es lo millor que poden fer: posarse en remull.

Avants de tancarse las Corts, un senador, lo senyor Galdo vá fer un discurs pintant lo desconsolador estat de l' ensenyansa. «Hi ha mestres, vá dir, que tenen sis quartos diaris de assignació.»

Lo senador vá demanar al ministre de Foment que per aquest assumpto 's gastés lo govern quan ménos lo que 's gasta per la reforma de la cria caballar.

Y ningú vá escoltarse'l.

Es natural: los governs conser vadors no sols fomentan la cria de caballs, sino també la cria de burros.

Los principals capitosos fusionistas avants de dispersarse varen anar tots, molt plens de compunció, á la Plassa de Orient.

Es una pelegrinació com qualsevol altre. Pero, per are, ha succehit com á las de Montserrat: no hi ha hagut cap miracle.

Un períodich ministerial, *La Política*, demana que sigan expulsats tots los fusionistas que ocupin puestos públichs.

No hi fá res: que 'ls expolsin.

A veure si aquesta pols los hi saltará als ulls.

Alguns jesuitas de Fransa per no haverse'n de

anar s' han resolt á vestirse de senyò y á deixar-se creixe la barba.

Suposém que 'l govern francès compendrà la treta, y 's recordarà d' aquell refrán:

Aunque la mona se vista de seda mona se queda.

A Madrit han trasladat los restos del general Concha á un magnífich panteon que l' hi han erigit en l' iglesia de Atocha.

Concha vá morir lluytant contra las honradas massas carlistas.

¡Quí sab si 'n Cánovas, deya: *A enemigo muerto, panteon de mármol!*

Are tindrém de capitá general al general Pavia y ab ell una gran ventatje.

Tothom sab que las sessions del Ajuntament acostuman á ser horrascosas. Donchs bè: 'l dia que en Fontrodona y en Durán se tirin los trastos pèl cap, s' envia un recadet al héroe del 3 de Janer, y en un tancar y obrir d' ulls l' Ajuntament queda disolt.

Alguns ministres esperan que la calor s' acen-túhi per anarse'n á pendre banys.

Es l' única manera que tenen las oposicions de estar contentas: veyent lo ministeri *al aygua.*

En Posada Herrera continúa escribint cartas.

¡Y de un home aixís, ne diuen un home po-llích!

Jo, francament, lo nombraría memorialista de la fusió liberal dinástica.

Traduhit del *Diario Español.*

«En un rollo de fusionistas:

Un: Més val aixís, perque sino...

Un altre: Ja hi havia cinch batallons...

En fí, senyors, que 'ls fusionistas buscan que 'n Cánovas los posi á la sombra. Y 'ls hi posará. Mirin que 'l malaguenyo es un home molt bragat.»

Are vostés ab sueltos aixís prenguin lo pols de la política.

Si no m' equivoco dona al menos 120 pulsacions per minut.

Aquest dia 'l mateix *Diario Español* sostenia qu' en Cánovas al donar de baixa al general Prender-gast del mando de Catalunya ho feya perque aquest senyor era molt amich dels obrers que saquejan é incendian las fábricas.

¡Viva 'l garbo!

Ab uns quants cops aixís los ministerials s' in-mortalisan.

No més hi há un perill: y es, que aquests cops rebrotan.

Are sembla que al últim tractan de fer bisbe á n' en Manterola, un dels capitosos de las honradas massas carlistas.

Un dia en Manterola, vá escriure un folleto ti-tolat: «*D. Carlos ó el petróleo.*»

Y are l' hi regalan una mitra.

En Cánovas mereixeria una cosa: que 'n Mante-rola 'l *confirmés.*

EXTREMS.

(ENTRETENIMENT DE MODA.)

Per un picador.—Picar á un toro ab un martell.

Per un ebanista.—Construir una sillería ab mol-las de pá.

Per un óbtich.—Fer ulleras pèls ulls de poll.

Per un senyor padri.—Pendre la mona á un bor-ratxo, á fí de donarla á un seu fillol.

Per un músich.—Tocar una pessa d' artillería.

Per un sastre.—Pendre la mida de uns pantalons ab lo metro de una poesia.

Per un frare.—Anar per los carrers de Barce-lona, sense cridar l' atenció del públich.

Per un fuster.—Clavar una porta ab cargols bovés.

Per un que tinga 'l peu gros.—Posarse per anar á passeig dugas botas de quatre cargas.

Per un xicot.—Jugar á la barrisca ab balas de cotó.

Per un pardal.—Fer niu sota la teula de un ca-pellá.

Per un mal pagador.—Protestar totas las lletras del abecedari.

Are que 's remena tant la qüestió de l' emigra-ció á Port-Breton, aquí vá un qüento de salvatjes.

Era una tribu de salvatjes antropófagos que vá deixarse convertir aprenent ab molta facilitat las prácticas de la religió católica que vá ensenyarlos un missionista.

Però com que 'ls salvatjes se recordan sempre de lo que han sigut, un dia de cassussa ván adonarse 'ls salvatjes de que 'l missionista estava molt gras, y sense entendre's de qüentos ván degollarlo, ván rostirlo y aixís que anavan á menjarse'l, un d' ells diguè:

—Alto: avuy es divendres y no 's pot menjar carn: fariam pecat.

Y la tribu vá separarse ab lo intent de rescaba-larse l' endemá.

En una perruquería plena de gent hi entra un jove, y exclama parlant en castellá:

—*Si alguno de Vdes. quiere cederme el turno.... tengo la mujer muy mala.*

Tots los concurrents davant de un home que tè malalts á casa, s' avenen á que se afayti primer; pero 'l jove després de afeitarse 's queda segut tran-quilament al silló y acabat de llegir un periódich.

—Escolti, l' hi diu un, ¿no ha dit que tenia la senyora molt malalta?

—No senyor: hi dit que la tenia molt dolenta, *muy mala....* ¿Hi há algú de vostés per ventura que la tingui molt bona?....

En un cassino:

Arriba la criada de casa 'l Sr. Pere, y tota asso-rada l' hi diu:

—Senyor Pere, senyor Peré... cuyti, vinga á casa.

—¿Qué hi há noya?

—Que la senyora tot ab un plegat ha tingut un accident y ha perdut la paraula...

—Ha perdut la paraula... Donchs res de metjes, deixéula tal com está, que si pert lo vici d' en-rahonar será la dona millor del mon.

En una fonda:

—Mosso, crida un parroquiá: ¡vaya una carn més dura que m' has portat. ¿Sabs si es de caball?

Lo mosso:—No senyor: es de velocípedo.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Americana.
2. ID. 2.ª—Camila.
3. MUDANSA.—Paca, maca, vaca, jaca.
4. SINONIMIA.—Nota.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Ginesta.
6. CONVERSA.—Rita.
6. TRIANGUL DE PARAULAS.—Brasa
rasa
asa
sa
a
8. GEROGLÍFICH.—Los grans y los petits tots van per un camí.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Arago-nés catalá, Calápat Guapo, Un socialista. Segon taco de Juneda y Estabani; n' han endavinadas 7 Cap y qua y Pau Nuet; 6 Pirotenich; 5 Músich pagat y Gall inglés; 4 Sabatassas, P. M. N. y Pajés de Mura; 3 Salamero; 2 Un As d' oros; y 1 no més Pipirrina y Palé del Refoch.

XARADAS.

I.
Vaig parlar ab un total,
y entremitj de la conversa
recordo que 'm vá parlar
de que tenia promesa,
la qual cada dematí
l' hi dona un xiquet de tersa;
y ella un dia 'm vá dí á mí
que una y dos y una pesseta.

POBLE DE PREMIÁ.

II.
¿Me voléu total per tot?
Donéume prima girada,
al dessobre una arengada
y acabat de dos un got.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Es cosa que usan los lladres,
es género de botiga,
es cosa que tothom porta
y cosa que 's necessita.

P. DE P.

CONVERSA.

- D' hont vens ab lo cistell, Agna?
- De fer la compra.
- ¿Y qué l' hi portas al Senyor Oscar?
- Oli, naps y sopa de moda.
- Ja sabs que 's casa.
- ¿Ab qui?
- Entre tu y jo acabém de dirho.

BLEDAS, COL Y FLOR Y C.

QUADRAT NUMÉRICH.

Omplir los punts ab números que sumats vertical, hori-son-tal y diagonalment dongan lo total de 22.

S. SANJOAN S.

TRENCA-CLOSCAS.

Dom salsa.

Ab las anteriors lletres formar lo títol de una comedia catalana.

JO Y TÚ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6—Un instrument.
- 1 2 3 5 6—Una colecció de soldats.
- 5 3 4 6—Una fruita.
- 2 3 4—Un licor.
- 4 6—Un membre del cos.
- 1—Una consonant.

PALÉ DEL REFOCH.

GEROGLÍFICH.

BcUoRssRaOsS

P. R.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas o endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans J. Capdevila, y Caládepout, Tomás ditxós, Cap y qua, Tortamolla, y Joanet Xàvegas.

Las demes que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tam-pòch lo que 'ns envian los ciutadans Palé del Refoch, Un Sa-gristá, Pipirrina, D. Cotoner, E. V. (a) Mútiis, Estebani, J. M. de Cabrera, Segon taco de Juneda, C. Hortalá, Jordi Catalá, Pa y Naps, Noy de la mare, Pepeta de la Hoxata, Pau dels timbals y Sicutérat.

Ciudadá Aragónés Catalá: L' hi agraheim que torni á recordar-se de nosaltres; pero en la xarada hi falta la sílaba primera y en lo logogrifo hi ha tres as, lo qual es una imperfecció.—Joan de la carbassa gran: Publicarém algun extrem y la conversa.—Un Caramasi: Idem la conversa, y gracias per la noticia.—E. Roig: Hem rebut la fulla á pesar de que no podém ferne us, perque 's refereix á una fetja ja atrassada. Tampoch podém parlar de la troballa.—Tortamolla: Publicarém las dugas pes-sietas.—Salimbanqui: Idem un epigrama.—Un leal democrata: Per parlar de ciertas defeccions es necessari que la persona á qui 's refereixen tingan alguna importancia. A més la carta de vosté es anónima.—Un federal: Publicarém la conversa y 'l trenca-closcas.—Un Ratolí: Idem dos logogrifos numérics.—Un suscritor del Pont: T' nim lo propòsit de no dirigir atachs personals sino quan sigan molt justificats, y 's refereixen á fets que tinguin un interés general.—Manlleuhenchs: Mil gracias per la noticia.—Voltaire: Lo mateix l' hi dihém.—Un socialista: Publicarém lo gerooglílich.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

Tot jügant á jeps un dia un marit molt sabatassas deya á un amich que tenia:
—Vosté, Pep, no tocaría, ni un bou, posat á dos passas.
Davant de semblant afront diu l' altre fent lo taujá:
—Donchs preparis, que are vá.—
Y ab acert l' hi vá tirá la pilota al mitj del front.

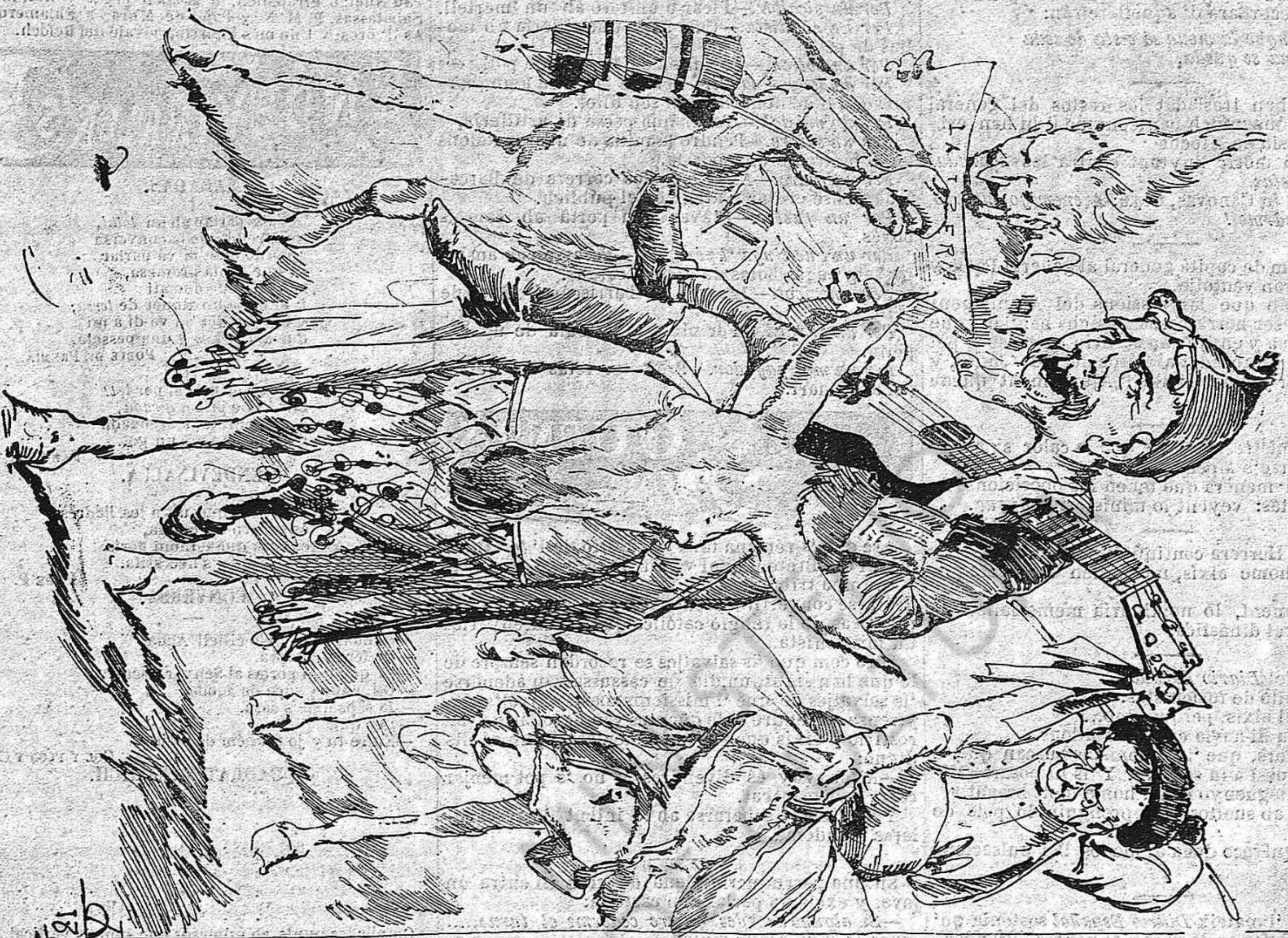
U. A DE P.

Al avaro quinquillaire se l' hi vá morir l' esposa, y ell que la primera cosa se 'n vá á casa 'l bagulaire y un gran pacte l' hi proposa, dihentli aixís:—Miri Gregori no m' agrada 'l rebombori y no vull regatejá, si 'l bagul barato 'm fá, l' hi juro que quan me mori jo per mí 'l vindré á buscá.

D. F.

ACTUALITATS.

1870

Mentres 'ls que s' haurian de quedar s' en vãn, los que haurian de ser mès lluny arriivan.